

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Presă și informare

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 19/07

6 martie 2007

Hotărârea Curții în cauza C-292/04

Wienand Meilicke și alții/Finanzamt Bonn-Innenstadt

UN STAT MEMBRU NU TREBUIE SĂ REZERVE UN CREDIT FISCAL NUMAI PENTRU DIVIDENDELE ÎNCASATE DE LA O SOCIETATE DE CAPITALURI CU SEDIUL ÎN ACEST STAT

Acest aspect al liberei circulații a capitalurilor fiind clarificat în trecut de hotărârea Verkooijen, ale cărei efecte în timp nu au fost limitate, Curtea nu limitează efectele hotărârii sale de azi

Antecedentele litigiului din acțiunea principală datează din anii 1990. În temeiul legislației germane în vigoare în acea perioadă, contribuabilii supuși la plata impozitului pe venit cu titlu principal în Germania beneficiau de un credit fiscal pentru dividendele încasate de la societăți germane, dar nu și pentru dividendele care proveneau de la societăți cu sediul în alte state membre. Deținătorii de acțiuni la aceste societăți nu beneficiau deci de acest mecanism care permite contribuabililor să deducă din ceea ce datorează fiscoi german cu titlu de impozit pe venit 3/7 din dividendele care le sunt plătite.

Între 1995 și 1997, dl. Meilicke, cetățean german cu reședința în Germania, a primit dividende pentru acțiunile pe care le deținea la societăți olandeze și daneze. În 2000, moștenitorii domnului Meilicke, care a decedat între timp, au cerut fără succes de la Finanzamt Bonn-Innenstadt un credit fiscal pentru dividendele menționate anterior. Prin urmare, aceștia au sesizat Finanzgericht Köln, care, printr-o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, a întrebat Curtea de Justiție a Comunităților Europene dacă dispozițiile comunitare în materie de liberă circulație a capitalurilor autorizează un sistem fiscal precum sistemul german.

O restricționare nejustificată a liberei circulații a capitalurilor

În hotărârea de azi, Curtea declară că legislația fiscală germană restrânge libera circulație a capitalurilor. Pentru aceasta, ea face referire la jurisprudența sa care clarifică cerințele ce decurg din libera circulație a capitalurilor în materie de dividende încasate de către persoane rezidente de la societăți nerezidente.¹

¹ În hotărârea din 6 iunie 2000, *Verkooijen*, C-35/98, Rec. P. I-4071, Curtea a hotărât că dreptul comunitar se opune unei dispoziții legislative a unui stat membru care subordonează acordarea unei scutiri de la plata impozitului pe venit la care sunt supuse dividendele vărsate unor acționari persoane fizice, condiției ca respectivele dividende să fie plătite de societăți cu sediul în acel stat membru.

Curtea constată că creditul fiscal prevăzut de legislația germană, precum cel care a dat naștere cauzei *Manninen*, are ca obiectiv eliminarea dublei impuneri a profiturilor realizate de societăți și distribuite sub formă de dividende.

Ea amintește în această privință că o astfel de legislație, prin faptul că limitează creditul fiscal la dividendele distribuite de societăți cu sediul în Germania, pe de o parte, dezavantajează persoanele supuse la plata impozitului cu titlu principal în Germania care primesc dividende de la societăți cu sediul în alte state membre. Aceste persoane nu beneficiază de o deducere din impozitul pe care îl plătesc a impozitului pe profit datorat de societăți în statul în care își au sediul.

Pe de altă parte, legislația constituie pentru aceste din urmă societăți un obstacol în calea colectării de capitaluri în Germania.

Apoi, Curtea respinge argumentul conform căruia respectiva legislație ar fi justificată de necesitatea de a se asigura coerența regimului fiscal național. Ea arată în această privință că, fără a afecta coerența regimului fiscal, ar fi suficient să se acorde unui contribuabil care deține acțiuni la o societate cu sediul într-un alt stat membru un credit fiscal care să fie calculat în funcție de impozitul datorat de aceasta cu titlu de impozit pe profit în acest din urmă stat membru. O astfel de soluție ar constitui o măsură mai puțin restrictivă pentru libera circulație a capitalurilor.

Curtea nu limitează efectele în timp ale hotărârii sale

În observațiile prezentate Curții, guvernul german a evocat posibilitatea pe care o are Curtea de a limita în timp efectele hotărârii sale. Pe de o parte, acesta atrage atenția Curții asupra consecințelor grave pe care le-ar avea o constatare a incompatibilității legislației care face obiectul litigiului cu libera circulație a capitalurilor. Pe de altă parte, el arată că, înainte de pronunțarea hotărârii Verkooijen în 2000, a fost îndreptățit să considere că această legislație era în conformitate cu dreptul comunitar.

Curtea reamintește că poate limita efectele în timp ale interpretării unei reguli de drept comunitar numai cu titlu excepțional și în însăși hotărârea care se pronunță cu privire la interpretarea solicitată.

Ea precizează că trebuie să existe în mod obligatoriu un moment unic de determinare a efectelor în timp ale unei astfel de interpretări. În această privință, principiul conform căruia o limitare nu poate fi acceptată decât în însăși hotărârea care se pronunță cu privire la interpretarea solicitată garantează egalitatea de tratament a statelor membre și a celorlalți justițiabili în fața dreptului comunitar și îndeplinește în acest fel cerințele care decurg din principiul securității juridice.

Curtea arată în această privință că cerințele care decurg din principiul liberei circulații a capitalurilor în materie de dividende încasate de persoane rezidente de la societăți nerezidente au fost deja clarificate în hotărârea *Verkooijen* și că efectele acesteia nu au fost limitate în timp.

Pentru aceste motive, Curtea conchide că nu trebuie să limiteze efectele în timp ale hotărârii de azi.

În hotărârea din 7 septembrie 2004, *Manninen* (C-319/02, Rec. P. I-7477), Curtea a conchis că, atunci când se calculează un credit fiscal, trebuie să se țină cont de impozitul plătit în mod efectiv de societate în statul membru unde își are sediul.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Limbi disponibile: BG CS DE EL EN ES FR HU IT NL PL PT RO SK SL

*Textul integral al hotărârii este disponibil la adresa internet a Curții
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=RO&Submit=rechercher&numaff=C-292/04>.*

În general, acesta poate fi consultat începând din ziua pronunțării, de la orele 12 CET.

*Pentru informații suplimentare, vă rugăm să îl contactați pe Balázs Lehóczki
Tel: (00352) 4303 5499 Fax: (00352) 4303 2028.*

*Imagini de la pronunțarea hotărârii vor fi disponibile pe EbS „Europe by Satellite“,
serviciu pus la dispoziție de către Comisia Europeană, Direcția generală presă și comunicare,
L-2920 Luxemburg, Tel: (00352) 4301 35177 Fax: (00352) 4301 35249
sau B-1049 Bruxelles, Tel: (0032) 2 2964106 Fax: (0032) 2 2965956.*